

En honor a les Laies

Un relat de: [R&D WiTCh](#)

Ser Laia... potser és una forma de vida, de pensar, tot i que només he trobat una persona amb les mateixes característiques.

Crec que les Laies, com a mínim nosaltres dues, som... tímides però a la vegada extrovertides, rialleres i l'esperit d'un grup (i és que sense nosaltres...).

No ens agrada mostrar els nostres sentiments en públic, només la felicitat, la tristesa mai, encara que costi molt d'amagar-la. No volem ser contemplades ni volem sentir la pressió d'algú a sobre (encara que sí que volem que es preocupin per nosaltres, com a tothom). Ens volem sentir lliures i a la vegada lligades amb alguna persona, ja ens entenem. Ens costa llançar-nos, ho fem tot, tot i tot del revés, si fem una cosa ens penedim d'haver-la fet i si no la fem ens penedim de no haver-la fet... som un cas! La solució amb això últim és fer les coses impulsivament però pensant, encara que llavors no seríem autèntiques Laies! Tenim "Laiapatia", és a dir, pensem el mateix, amb una mirada ja ens entenem i no calen gaires explicacions per saber com se sent psicològicament l'altre. Tinc raó?